

Туга

Микола Костомаров

Гаю мій, гаю, гаю зелененький!
Вітре мій, вітре, вітре швиденький!
В густому гаю листя жовтіє;
Вітер гілок не колише й не віє.

Те, що колись по весні красувалось,
Те, що колись мені так сподобалось,
Змерзло, захляло, затихло і зникло.
Серце кохатись сим світом одвикло!

Там, де в кущі воркотала голубка,
Там жартувала колись моя думка.
Стихла, замовкла туга голуб'яча —
Геть прокотилась та думка хлоп'яча!

І місяць повний, і ясна водиця...
І ти, вродлива, кохана дівиця!
Зникло те восени, що було літом,
Серце не хоче кохатись сим світом.